

hộp này quyết không do các họng súng đen ngòm rùng rợn gây ra.

Mà nguyên nhân là 2 cô gái cân đối, trắng trẻo và thơm ngon đang ở trong tầm mắt của chàng... Chàng đảo mắt theo hàng ngang, để có thể chụp hết hai pho tượng mỹ nhân bằng xương bằng thịt vào trí nhớ. Họ khá đẹp...chàng đã lầm lớn khi có thành kiến Gioneo là một...tu viện, không có bóng dáng mỹ miều, không có thú vui bốc lửa...

Hai cô gái khỏa thân nhìn nhau, như để tham khảo ý kiến. Văn Bình hơi bất mãn, là vì cả hai cô nặng đều đeo mặt nạ, che gần kín mặt, chỉ chừa có đôi mắt và lỗ mũi để thở. Thành ra Văn Bình không quan sát được hàm răng và môi miệng của họ.

Một cô nàng hỏi chàng bằng tiếng Đức trơn tru :

— Ông vừa từ Ba Lê tới ?

Chết rồi...chàng đã dấn thân vào hang cọp. Họ đã biết rõ tung tích chàng. Mấy cô gái nồn nà chẳng qua là cái bẫy để tiêu diệt điệp viên Z.28 háu ăn. Đối với Văn Bình, tiếng Đức (xin nhắc lại, đây là tiếng Đức thật sự của Đức quốc, chứ không phải...tiếng Đức được dùng để chửi nhau) là một trong các ngôn ngữ ruột, chàng viết thạo, nói giỏi.

thiên hạ nói tục chàng cũng hiểu. Nhưng chàng lại giả vờ không hiểu. Giả vờ không hiểu là thủ đoạn của chàng nhằm kéo dài thời giờ, rồi tùy cơ ứng biến.

Chàng nhận thấy cô gái mặc đồ mọi da đỏ có vẻ sững sốt. Sững sốt thật sự, chứ không phải sững sốt đôn phép. Tại sao cô nàng sững sốt, chàng chưa tìm ra lý do. Trong khi ấy, cô gái khỏa thân thứ nhì cất tiếng hỏi chàng, bằng tiếng Ý. Văn câu hỏi cũ «ông vừa từ Ba Lê tới ?» Văn Bình quá quen với tiếng Ý, bà vợ của ông Hoàng sinh trưởng dọc bờ biển Ý, chàng gắn bó với ông Hoàng hơn cả tình cha con, chàng lại đã sống nhiều năm trên đất Ý, nên chàng có thể trả lời ngon ơ.

Nhưng cũng như hồi nãy chàng tiếp tục áp dụng mảnh lời ngậm hột thị. Lần này thì sự sững sốt của cô gái mọi da đỏ lây sang hai cô gái trần như nhộng. Họ liến thoắng bàn bạc với nhau. Cô gái mọi da đỏ nâng miệng súng lên, giọng gay gắt :

— Đứng, đứng rồi, không thể sai vào đâu được.

Văn Bình xen vào :

— Không đứng đâu. Các cô làm tôi với người khác.

Cô nàng mọi da đỏ lùi lại, quát to :

— A ha... Ông giờ trò năn nỉ phải không? Không ai mềm lòng đâu, ông nội. Có chịu cời áo ngay ra không?

Văn Bình hỏi:

— Cô muốn tôi cời quần áo?

— Dĩ nhiên. Không lẽ ông bắt hai cô bạn của tôi phải cời nốt mấy cái lông sặc sỡ cắm trên tóc.

— Cời hết?

— Hừ... lại giờ trò năn nỉ cổ hũu ra rồi. Nhanh lên. Ông nội. Ông nội đẹp trai thật đấy, nhưng ở đây ai cũng bận việc tối tăm mặt mũi, không có thời giờ thưởng thức cái đẹp trai của ông nội. Nhanh lên...

— Vàng, tôi xin cời thật nhanh, nhưng...

— Nhưng cái khi khô gì?

— Hai tay bị chắp trên đầu, không mở nút được.

— Thì buông tay xuống Nhanh lên.. chỉ có nửa giờ thôi đây, ông nội.

Văn Bình phá lên cười. Song chàng chỉ cười được một tiếng. Vì cô gái phục sức kiêu mọi da đỏ đã bắn đoàng một phát. Nàng bắn chỉ thiên nhưng súng bị giạt nên viên đạn bay nghiêng, làm Văn Bình toát si-cầu. Nếu cả hạ cô nàng nhả đạn cùng một loạt thì họ chẳng cần nhắm chàng họ

cũng trúng đạn như thường. Bắn xong, cô gái mọi da đỏ quắc mắt:

— Nhanh lên, tôi cảnh cáo ông một lần chót.

Làm việc gì khó khăn Văn Bình còn không quản, huống hồ chỉ làm một việc dễ ợt. Không những dễ ợt, mà còn khoái nữa. Tuy vậy, chàng lại ngần ngừ. Nếu chỉ cần chàng thoát y, họ chỉ nói một tiếng là chàng chịu gấp. Tại sao họ phải huy động những 3 cây súng? Và họ bắt chàng khỏa thân để làm gì? Và tại sao họ lại giục chàng là «chỉ có nửa giờ»? Nửa giờ, nghĩa là 30 phút, không phải là thời gian dài đối với đàn ông có bản lãnh siêu đẳng, nhưng đối với đại đa số đã là đại kỷ lục. Chàng có quá nhiều thắc mắc nên phải hỏi cho biết. Nhưng chàng chưa kịp phát ngôn thì cô gái mọi da đỏ đã quát tháo:

— Lùng khùng há.. xấu hổ há...nếu ông nội xấu hổ thì để bọn này lột giùm...

Trời đất ơi, họ đòi lột quần áo của Văn Bình. Đúng như thi bá Tần Đà tiên liệu mấy chục năm trước «nay lúc trong thường đảo ngược ru», đàn bà ngày nay đã đoạt quyền đàn ông.

Được người đẹp chiếu cố như vậy, càng sướng, Văn Bình bèn uốn ngược, giọng thách thức:

— Vàng, xin mời các cô.

Hai cô gái khóa thân vút súng xuống đất rồi ùa lại. Họ phải là cái-bang 9 túi trong nghề cởi quần áo của thiên hạ, vì trong loa g mắt, cái vét-tông và cái cà-vạt của chàng đã nằm gọn trong tay họ. Họ làm thật nhanh và gọn, không gây phiền phức cho chàng. Và họ khéo tay đến nỗi không làm y phục nhàu nát.

Chàng đứng trơ ra như tượng gỗ. Mùi da thịt của hai cô nàng khóa thân cũng khá thơm tho. Chàng chỉ rướn nhẹ là quơ được vào lòng. Dầu cô gái nọ da đỏ nõ sùng, chàng cũng không ngán. Nhưng chàng vẫn tiếp tục đứng trơ ra như tượng gỗ vì cánh cửa giác quan thứ sáu trong tiềm thức đột nhiên mở rộng.

Và ngay khi ấy chàng nghe tiếng giầy phụ nữ.

Rồi một giọng nói êm ái chàng từng nghe trong dĩ vãng mặt ngọt xa xôi, bằng tiếng Việt thuần túy :

— Kia anh Văn Bình ! Kia, các em chơi cái trò gì vậy ?

III

Bồi Bịch

Muốn bói về tâm tình, nên chọn ngày thứ sáu trong tuần, thứ sáu 13 càng tốt. Bói thấy lá bịch thì xấu, lá bồi-bịch báo hiệu sự phản trắc của một người trai trẻ, khôi ngô nhưng gian manh.